

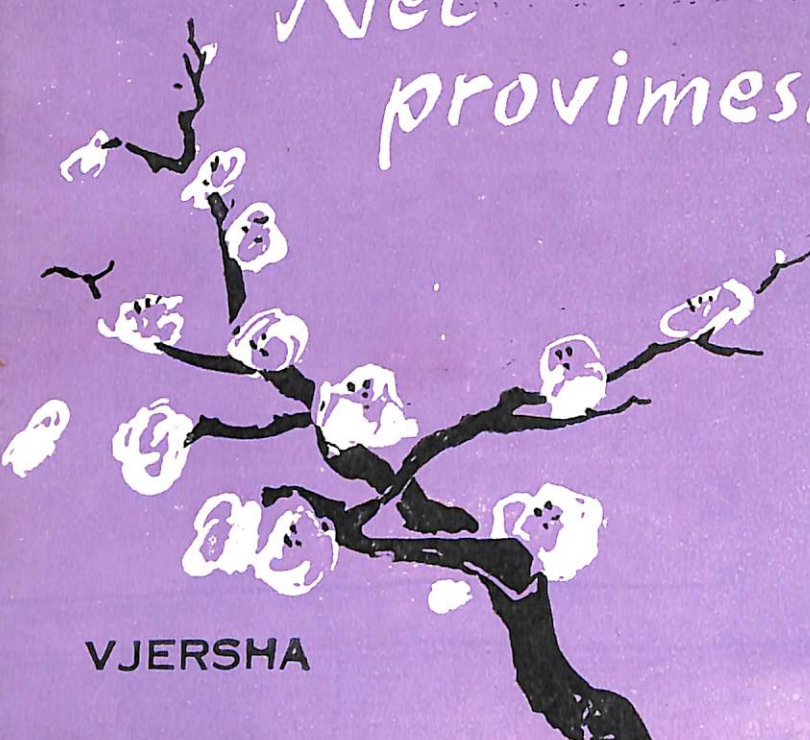
ZHULIANA G. JORGANXHI

8SH-1

7 76

Net
provimesh

VJERSHA

BSA-1

776

S

BIBLIOTEKA E RINISË

ZHULJANA G. JORGANXHI

NET PROVIMESH

(Vjersha)

~~51248~~

BIBLIOTEKA E SHTETIT
SHKURTESË

12743

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Piktor: SPIRO KRISTO

Tirazhi 3 000 kopje   Format 70 x 100/32   Stash: 2204-65

Shtyp NISH Shtypshkronjave «MIHAL DURI» —
Stabilimenti «8 NËNTORI» — Tiranë, 1969

KUR LINDA UNË...

Kur linda unë, vajz' e dytë,
gjyshja ja qau hallin nënës sime,
psherëtiu, duke fshirë sytë,
«Eh, — tha, — vajza ka aq halle e shqetësime».

Por unë s'e njoha atë jetë.
Këngë me fjalë krejt të reja
kur linda unë, nëna më këndonte.
Në to bukur shpërthente gazi dhe hareja.

Sa herë eca e shkujdesur
rrugëve të qytetit tim,
me një fustan basme veshur:
prodhim i parë kombinatit tekstil.

E shihja tim atë, nganjëherë,
të lodhur nga puna e ditës,
se kish nevojë Shqipëria nënë
për bukë,

për veshje,
për dritë!

Dritë!

Që mbi ty, atdhe, mos të rëndonte
padija, si natë e zezë,
Që vajza te burri mos të shkonte,
si plaçkë në treg e blerë...

Mbi gjoksin e shtrenjtë të atdheut
mbështeta dhe unë dorën time;
ndjeva si buçiste dheu,
nga këngët,

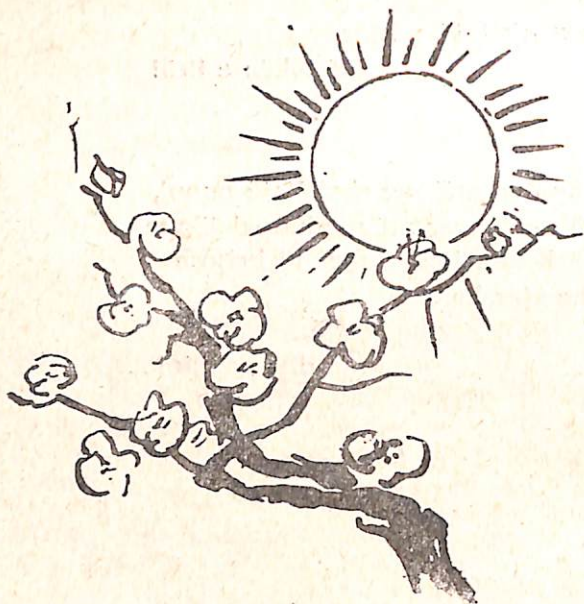
marshet
dhe gëzimet!

. . . . . , . . . , , , , ,

E kësaj toke jam filiz i ri
dhe rrënjët i kam ngulur mirë.
Më rriti dora jote, o Parti,

mes ajrit të pastër,
në tokën e lirë!

Dhe dua unë me shokët të punoj,
Që nesër mos më quajnë «delikate».
Në kohën tonë duhet të krijosh
dhe vjersha,
dhe këngë,
dhe pallate! . .

MOSHATAREVE

Erdhëm ne në botë...
Rroben gjith' arna paragjykimesh flakëm tej,
Dashurinë s'do ta gjejmë të mbyllur në një
strofkë,
ku pëlhurën e saj merimanga të endë.

Me shokun e jetës s'do na njohë trishtimi,
por puna e madhe, vrulli, hovi
se ne kemi lindur nën tinguj marshimi
dhe nën këta tinguj do ecim gjithmonë.

Jeta s'është për ne roman dashurie,
që nën hije pemësh mundet ta lexojmë.
Ajo është për ne një port i madh anijesh
ku ëndërra,
                    punë,
                            djersë,
çdo ditë,
                    shkarkojmë!

NË MARSHIM

Me yje gjoksin ka stolisur nata,
na fton të ecim rrugës papushim.
Mbi trupn' e tokës hidhen
mijëra hapa,
rinia niset sonte në marshim.

Kjo natë s'do të quhet e pazëshme.
Dëgjo me ç'gaz rinia po këndon!
Është këng' e saj, kjo këngë
e pashtershme,
që zemrës i jep forcë e gjithë marshojmë.

Me yje gjoksin ka stolisur nata,
na fton të ecim rrugës papushim.

Rinia ime s'di t'i ndali hapat;
me këngë në gojë ajo pret
çdo marshim.

1967

RRESHTOHUNI, MOTRA!

Pushkën mbi sup dhe unë e hodha,
gjëmimi i topit s'më tremb aspak.
Shkoj në sulm barkas.

Ngrihem,
qëlloj.
ushtarja jote, atdhe, sot jam.

Kur krisma pushkësh u dëgjuan në malet tona,
në një rresht me burrat luftuan dhe gratë.
Kaloj kjo pushkë në supet e njoma
dhe erdhi tek unë si një stafetë e gjatë.

1968

TI

Ty s'të foli babaj atë natë,
veç vështrimin rreptë në sy ta treti,
nuk e priste që ti, vajz' e parë,
me guximin tënd të dëboje mblesin.

Ti urren mblesët matrapazë,
fjalët e tyre — kënetë,
ku të buk'rat ëndrra s'mbijnë dot,
ndaj e ngrite grushtin me të shpejtë,
që nga gaz' i mblesit
mos të gëlltisje lot.

Qershor 1968

NE DHE NATA

Ne natës ja thyem qetësinë
me zhurmë maqinash e traktorësh,
Në rrëmbat e saj shtimë
djersë kantjeresh,
këngë punëtorësh.

1968

GJITHMONË ME NE

Në xhep thirrja ushtarake,
në dorë librat dhe një tranzistor.
Radio Tirana lajmet jepte:
«Shqipëria në festë. Nëntor.»

Po ç'ka sot qielli që shtrydh kaq shi
dhe vetëtima shkaravit parreshtur?
Mendon mësuesi: «Nxënësit tani,
të gjithë në shkollë janë mbledhur.»

Humner' e thellë në gji të saj
desh të rrëmbejë të tillë hero,
por flamuri i tij u ngrit më lart
mijëra të tjerë e morën në dorë.

dhjetor 1968

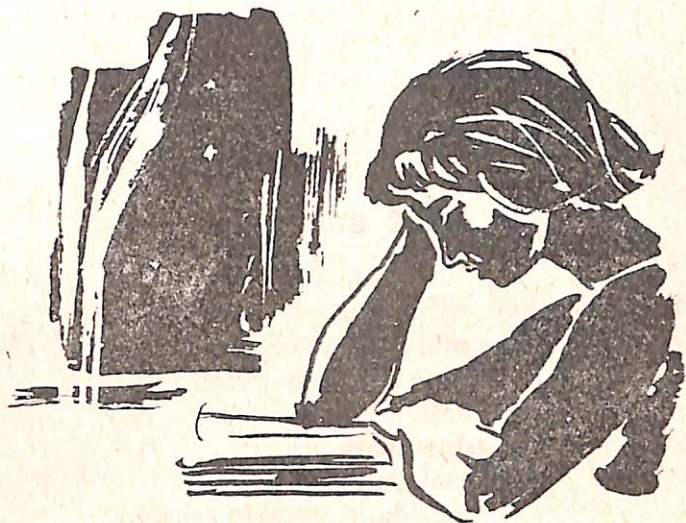
NË STËRVITJE

E dinim ne, kështu do të takoheshim
të dy të veshur si ushtarë
Ti, buzëqesh, kur unë rreshtohem
e mund të jap, si ti, komandë.

Mbi supet tona, ende fëmijë,
një pushkë druri mbajtëm të dy.
A e mban mend rrugicën tonë?
Sa herë së bashku lojtëm aty...

Mbi kokat tona dielli nxeh,
po nga stërvitja asnjë s'largohet.
T'i shoh unë djersët e ti m'i sheh
Krahu pas pushkës më shumë shtërngohet.

Kështu do ecim ne të dy
Krah njëri-tjetrit gjithëmonë.

NET PROVIMESH

Gjumin sonte dua ta largoj,
Veç qepallat mbi libër ulen rëndë.
Papritur . . .

melodinë e dashur dëgjoj
dhe ja, ti hyn
së bashku me atë këngë.

1968

17
BIBLIOTEKA E SHKENCËVE
DËRORASHT

57248
12743

NJË SHOQEJE

Ajo erdhi vonë atë natë.
Në dhomë asnjë s'e qortoi.
E dinim . . .
Ajo ishte ndarë,
të dlirtat ëndërra
s'do ja trembte zakoni.

1968

NA PRIT ME GAZ, MYZEQE!

U nis maqina ...

«Pra, mirupafshim!»

Motër e dashur më përshëndet.

Ah, këtë çast, sa e kam dashur!...

Na prit me gaz,

o Myzeqe!

1967

ËSHTE SINFONIA JOTE, MOJ RINI!

Si pentagramë do të zgjaten këtu
shinat
dhe do të shkruhet një tjetër
sinfoni,
sinfoni e ditëve të mia,
sinfonia jote,
moj rini!

SONTE...

Ti sonte herët re në shtrat,
qerpikët e shqetësuar do t'i mbyllësh.
Mendon e heshtur për çdo çast
dhe nervat t'i ngacmon çdo zhurmë.

Sonte...

«Të dua!», ai të tha.
Sa shumë atë çast shkëlqyen sytë,
por ishte natë,
ai nuk pa
si vend në ta ndjenjat zunë.

Vërtitesh ti sonte në shtrat,
mendimet të vërshojnë si lumë.
Dashuria erdhi dhe me vrap
ty të rrëmbeu një natë pa gjumë.

LETËR VËLLAIT

U nise, vëllaçko, për në fshat,
briskun faqes ende s'ja ke shkuar.
Nëna shpesh për ty bëhet merak
kur vonon letër për të shkruar.

Ka merak flokargjënda nënë.
Larg saj jetën do të fillosh,
je i ri, ndaj shpesh ajo trishtohet...
Fshat më fshat me vdekjen do luftosh.

Ndihmës-mjek i ri! Do të çohesh
në mesnatë, nëpër borë e shi,
gjumi shpejt prej sysh do të largohet
gjithnjë pranë njerzve do ndodhesh ti.

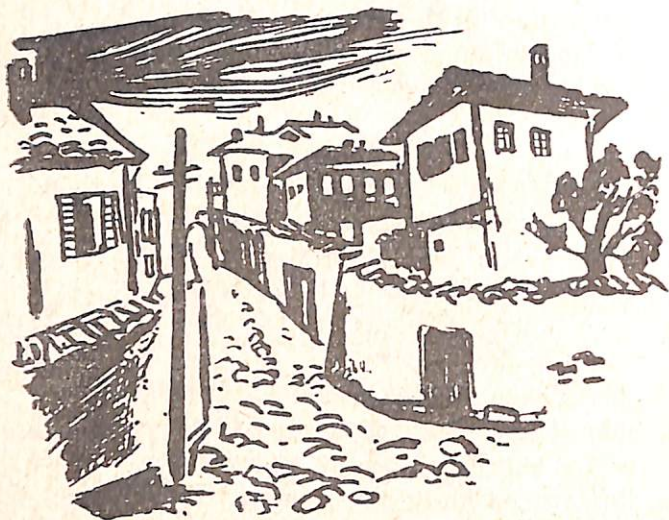
Ndoshta këmbët dhe do të të vriten,
shiun do durosh mbi supet ti.
Ty malsorja, si një nënë e mirë,
do të presë me gaz e dashuri.

Dikur, të vjen ndërmënd? — nënës i ke thënë:
«Kur të rritem, unë do të bëhem mjek».
Ishte nat' e bukur, gjithë yj' e hënë...
Qeshi nëna. Flokët t'i lëmoi lehtë.

Eh, çapkën i vogël, mëhallës fishkëlleje,
ndonjëherë plakat të qortonin ty,
se fishkëlleje gjithmonë në mbrëmje,
kur qytet i lindjes binte në qetësi.

Të priste nëna «doktor» në qytet,
po ti në malsi shkove vullnetar,
ndaj i the nënës: Eja më përcill!
dhe pa lot uro: «Bir, udhë të mbarë!»

1967

RRUGICA IME

Tek ti i hodha të parat hapa,
o rrugic' e dashur me kalldrëm mbuluar!
Sa shpejt rrodhën vitet...
Rininë tani kapa,
kurse ti gjithmonë,
si fëmijëria jonë,
me zhurmë gazmore mbete e ngarkuar...

1966

MOSHATARES REPUBLIKË

Sot mbushim 19 vjet.
Të dyja kemi lindur në një ditë
dhe u përkundëm nga një dorë,
moj moshatarja ime,
Republikë!

U rrite Ti...
Dhe unë s'mbeta pas.
Dhe buzëqesh kjo toka jonë...
Me hapin tënd,
çdo hap unë do ta mas,
binjakja ime,
Republikë!

Dhe do të rendim ne kështu ndër mote:
në sup një pushkë,
në dorë kazmë e libër,
moj moshatarja ime,
Republikë!

1965

FILIZA TË RINJ

Ej, vllaço, e vure dhe ti bustinën,
ushtari më i vogël i familjes sime,
mbi sup hodhe çantën e shpinës
si partizanët në të kuqet marshime.

Të puthi tetoja yllin e kuq,
sa shumë i ngjake sot me djalin...
Si ai hodhe pushkën në sup

dhe buzës të lulëzon gazi

Këtë rrugë ndjekim të gjithë bashkë:
dhe ti,

dhe unë,

dhe nipërit tanë.

Që qielli ynë mos ketë kurrë re,
të gjithë këtu jemi ushtarë.

1968

PO PSE?!

Një natë të bukur pranvere
ai ma çfaqti haptas dashurinë.
U tremba,

u skuqa,

heshta unë...

Po pse?!

Kur unë e desha

dhe më shumë?!

1964

KUR DESHA TË FLISJA ME TY

Receptorin ngrita . . .
numrin e dashur formova,
M'u duk atë çast se me emër të thirra,
por shpejt nga ëndërra u zgjova.

Oh, s'është zëri yt ky!
Unë me ngulm ty të kërkova
por s'e dija se padashur
numrin e telefonit ngatërrova.

1968

TË DUA...

Të dua, i dashur...
Këtë dot s'ta fsheh,
se ndjenjat stolira më janë.
Lindin,
    rriten,
        dhe bëhen si det,
kur nënë dashurinë ato kanë.

196

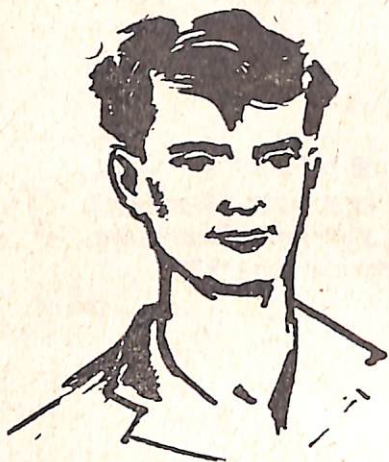
SYTË E TU

Sa më pëlqejnë syt' e tu!
Me dy yje ata më ngjajnë.
Veç yjet janë shumë larg,
kurse ata janë këtu,

pranë.

1964

TË TILLË GJITHMONË TË KAM ËNËRRUAR

Të tillë gjithmonë të kam ëndërruar;
të qeshur,

të çiltër,

si vetë rinia,

ndaj nuk çuditem në jam dashuruar.

E dija qysh kur...

Kjo ish dashuria!

T'i dua flokët pisë të zinj,
atë shikim flakë e zjarr,
dua gjithmonë të rri me ty:
dhe kur je afër, dhe kur je larg.

1966

TI KE BESIM...

Ti ke besim te dashuria ime,
ndaj dhe s'më pyet: «A më dashuron?»
Unë s'jam nga ato që japin premtime,
që shpesh përsëritin: «Pa ty, nuk rroj dot!»

Dhe ne jemi dy lumenj dashurie
që vinë e bashkohen në të njëjtin det.
Ne jemi dy copa kaltërsie
të një qielli të bukur,
të një qielli pa re.

1966

ATA DHE NE

Hart' e Europës...
Me mozaikë shtetet ngjajnë...
(Mes tyre m'e vogël ti, Shqipëri...)
Nga ethet e kapitalit ata vuajnë
të kuqen ngjyrë, të shëndetshmen ngjyrë,
ty ta kanë zili.

1968

... KU KËMBËKRYQ U UL TRADHËTIA

Mbi dhëmbjen e popullit duke shkelur,
ata prangat nënëshkruan ...
Qetësinë natës ja vodhën,
Me zhurma tanksesh të blinduar.

Fuçiku botës sonte i flet,
grushtet pas hekurash ka shtrënguar:
«Njerëz, jini vigjilentë!»
Tradhëtia popujve shkon shaluar.

Sa të ftohtë solli kjo natë!
Populli mardh,
po grushtin ngre.
Tridhjet' e teta i qëndron pranë,
bijt' e tij të vrarë i sheh.

Ndodhi kështu, ku tradhëtia
këmbëkryq u ul me qeverinë;
dhëmbët nguli te një traktat,
me liri popujsh shuan urinë.

Nëndor 1968

LËNDINA E LOTVE

Sa gota lotësh ke pirë,
o lëndinkë, lëndinkë e lotve!
Nisej këtu djalëri e vendit tim,
kur jeta shpresat, si gur, i copëtonte.

Qëndron e heshtur ti përsëri,
Veç gota lotësh më nuk hedh,
se ka lulzuar kjo Shqipëri.
Spirancën në tjetër det
shqiptari kurrë s'do ta hedhë.

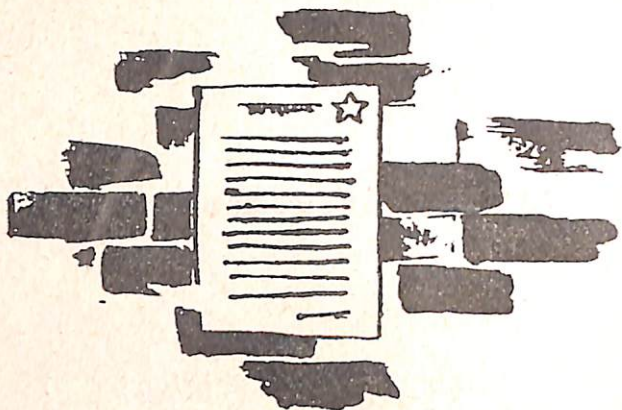
1966

JAM BIJË E KËNGËS SË PAFUND

Jam bijë e këngës së pafund.
Rrënjët e zemrës me të i mat.
Mes dallgësh,
                  tallazesh
                          ajo u përkund
dhe djep të qetë kurrë nuk pat.

Ndaj nuk e dua dhe unë qetësinë,
më lodh vetmia,
          s'ka botë ajo!
Dua të përpij stuhinë
dhe diellin mbi supe ta mbaj!

1966

TRAKTET

Ju lindët mes krismave të pushkëve,
në duart e Shqipërisë si flamurë,
fletë të kuqe,
ku si metal' i shkrirë
derdheshin shkëndijat,
që s'do të shuheshin kurrë!

1968

4 SHKURTI

Me pelerinën e saj
kjo natë shkurti nxiu qiellin.
Yjtë i fshehu në të sajën errësirë,
yj të tjerë tokës i rrëmbeu,
yj të rinj, që posa kishin lerë.

Por . . .
Nëna — tokë lotët shpejt i ndali,
se yj të tjerë i ndrinin asaj.
Këta, si shqipet, fole kishin malin,
luftonin errësirën, zotrit e saj.

Më pelerinën të zezë s'e pati nata.
Atë me gjak ja skuqi 4 Shkurti.
Dhe ne e morëm,
                    e ndamë atë në fasha,
si shenjë kujtimi
nga nata e 4 Shkurtit.

1965

TI JE MES NESH

Një ditë korriku re, Margaritë!
Lulkuqet kurorë t'u bënë ty.
U trembën armiqtë, kur sytë plot dritë
vështrimin e tretën në horizont, diku.

A thua plumbat ëndërrimin ta prenë
dhe dritën përjetë ta shuan ashtu?

Jo, motër,
në çdo hap që hedhim
ti je mes nesh,

këtu!

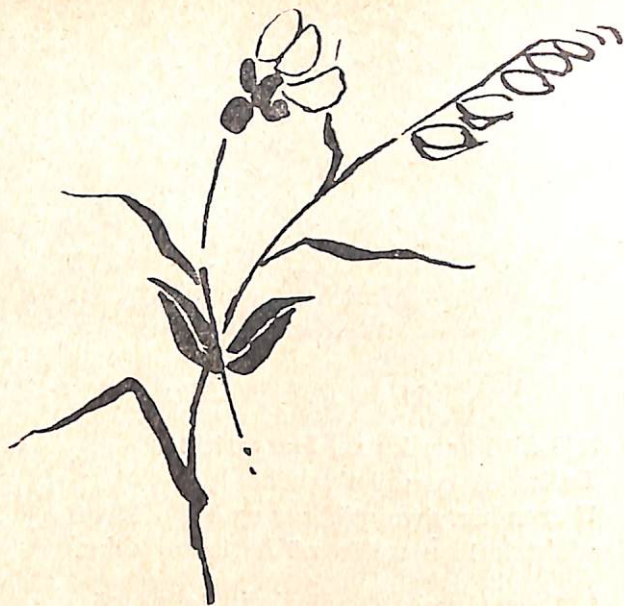
Ti je mes nesh, o motër Margaritë!
Shikimi, buzëqeshja sa shumë na flet...
Sa bukur këndoje dikur për lirinë
dhe sot me ne

buzëqesh,

buzëqesh.

1968

NJË LULE...

Dëshmorit
LLAZO JORGANXHI

Ai donte këngën,
pranverën me lule.
Donte ...
e ç'nuk donte ai ...
Ndaj mbi varr të tij po hedh një lule
që posa ma fali
m'i çiltri frymëzim!

1966

NET PARTIZANE

Përpin errësirën flak' e kuq' e zjarrit,
Çeta partizane këngës seç ja merr.
Është këng' e lirë, si shqipet e malit.
Është këng' e bukur që freski të sjell.

I këndon lirisë, ëndërrve pa fund,
që me fijet e saj e ardhmja qëndis,
Er' e lirë e pyllit atë e përkund,
er' e lirë e fushës në mal seç e nis.

Me tingujt e pastër të kësaj kënge,
mes zjarrit e flakës këndove «Liri».
Sa herë e ëndërrove ditën e bardhë,
aty, rreth zjarrit,

o moj Shqipëri!...

1966

DRITARE TË REJA TY TË HAP

Ti mbas tregimit tim harrohesh
dhe shpesh më sheh me habi;
për Lulin e vocër kur dëgjon
vrenjtet balli yt dhe syt' e zinj.

Ti shpesh më thua:

«Tregomë për partizanin,
për diversantin, që si mi u kap!»

Dhe unë, me gëzim, vogëlush i dashur,
dritare të reja ty të hap.

1968

NUK THINJEN ËNDËRRAT

Sa shpejt kaluan vitet...
Dhe ballin ty ta rrudhi mendimi,
vështrimin shpesh mbi të ardhmen trete
aty ku puna s'dinte ç'ish pushimi.

Mbi flokët e zinj,
telat e argjentë
mundohen të të thonë diçka,
se iku koha, ku, si përroi i shpejtë
rinia derdh gëzimin, gjithëçka.

Por ti mes punës gjën gjithmonë rininë,
e vrullëshme të ka ardhur ajo sot.
Nuk ka gjë se flokët një ditë s'do të nxijnë,
ëndrrat e tua ato s'i thinjin dot.

NE ISHIM DY KRISMA TË SË NJËJTËS PUSHKË

— Poemth —

Kur dhe natën s'rrinin dot të qetë,
kur në të përgjonin mijëra sy,
kur kjo tokë armët i kish ngjeshur,
njohëm njëri—tjetrin ne të dy.

Së bashku thirrëm një ditë:

«Duam bukë!»

Dhe krah njëri-tjetrit ecëm gjithnjë.
Ne ishim si krisma të së njëjtës pushkë,
ndaj kurrë nga supi s'e hoqëm atë.

Sa net kaluam aty, afër zjarresh!
Sa plagë duruam në trup që të dy!
Po zemrat mbetën gjithmonë batare
dhe pushkën e patëm përherë në sy.

Të dy ecëm marshimeve të gjata
dhe mbajtëm supeve breshër e shi.
Prej nesh u step e trembur shtrëngata,
se zjarr të pashuar mbanim në gjë.

Dhe kur bor' e bardhë gunën shtronte
dhe kur shiu binte me rrëmbim,
dhe kur plagëve gjaku lumë shkonte
ne vetëm thamë: «me ty gjithmon' do vij!»

I urrenim delikatet fjalë,
lufta s'ish e lehtë për ne aspak.
Sa kështjella kishim për të marrë!
Çdo pëllëmbë tokë fitohej me gjak.

S'deshëm që të tjerët lirinë të na dhuronin
si plaçkë të huaj nga tregu «botëror».
Nga mali një ditë ky popull e zbriti
me Partinë e tij ... ISH NËNDOR!

* * *

Dasma jonë,
dasmë e çuditshme,
Në të nuk pati nuse me duvak,
mbi flokët e mi kapela ndriste
me yllin e kuq, yllin partizan.

Në të nuk u derdh si lumë rakia.
Kënga partizane, këngë dasme qe,
ne, të dy, buzëqeshnim, ashtu, si fëmija
kur shikon një qiell
të pastër,
pa re.

Kur agim' i kuq larg, në horizont,
si flamur fitoresh ngrihej gjithmon' lart,
partia gjithë i thirri në një tjetër front:
ne së bashku dolëm të dy vullnetarë.

* * *

U nisëm ne....
Gropat e predhave të rrafshonim.
U nisëm ne...
Në arat grurë të mbillnim

dhe netëve librin duhej të shfletonim,
se kish shumë gjëra që ende nuk i dinim.

.....
Kështu kaloi rinia jonë, i dashur,
në sup një pushkë,
në dorë kazmë e libër.

... Përherë ne mbetëm krisma të një pushke,
përherë bij të atdheut socialist,
ne jemi udhëtarë të palodhur
në rrugën për në komunizëm.

1968

L È N D A

Kur linda unë	3
Moshatarëve	6
Në marshim	8
Rreshtohuni, motra	10
Ti	12
Ne dhe nata	13
Gjithmonë me ne	14
Në stërvitje	16
Net provimesh	17
Një shoqeje	18
Na prit me gaz, Myzeqe!	19
Është sinfonia jote, moj rini	20
Sonte	21
Letër vëllait	22
Rrugica ime	24
Moshatares Republikë	25
Filiza të rinj	26
Po pse?!	28
Kur desha të flisja me ty	29
Të dua	30
Sytë e tu	31
Të tillë gjithmonë të kam ëndërruar	32
Ti ke besim	34
Ata dhe ne	35
Ku këmbëkryq u ul tradhëtia	36
Lëndina e lotëve	38
Jam bijë e këngës së pafund	39
Traktet	40
4 shkurti	41
Ti je mes nesh	43
Një lule	44
Net partizane	45
Dritare të reja ty të hap	46
Nuk thinjen ëndërrat	47
Neshin dy krisma të shtjelltës pushkë	48

LIBRARI SHITËS
GJORGJASIT

51248